

(Александар Милановић, *Реч ѿод окриљем ѿоетике: језик српских ѿесника 2*, Краљево: НБ „Стефан Првовенчани”, 2016, 195 стр.)

Књига Александра Милановића наставак је истраживања за почетих *Језиком српских ѿесника* (2010), а тај наставак подразумева континуитет приступа и присуства појединих тема, али и благо померање фокуса. Континуитет се да уочити и на равни (поновног) избора аутора чија су се дела показала изазовним за анализу – она су овај пут промотрена из новог угла; у претходној књизи два текста су посвећена лексичкој структури песама (текстови о И. В. Лалићу и Р. П. Ногу) – у новој управо проматрање архаизације и иновације на лексичком нивоу чини њено доминантно језгро. Око тог се језгра онда концентришу и анализе песничког језика на другим равнима, а два свеприсутна појма су, додатно, стилематичност и стилогеност. *Реч* се отуд не остварује у уско лингвистичком пољу, већ се сазнања из језичке дијахроније и синхроније у интерпретацији укрштају са стилистичким вредновањем, уз свест о поетици под чијим се окриљем лексема реализује.

[...]